

Dosarul nr. 3ra-909/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. D.Chistol)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. S.Iorgov, O.Cojocaru, E.Clim)

ÎNCHEIERE

24 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Sveatoslav Moldovan
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului depus Anatolii Coman,

în cauza de contencios administrativ, la acțiunea depusă de Anatolii Coman împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la eliberarea carnetului de muncă cu efectuarea tuturor înscrierilor care atestă relațiile de muncă, declararea nulității absolute a ordinelor, restabilirea dreptului încălcat și repunerea în funcția ocupată, precum și încasarea salariului și a indemnizației de concediu,

împotriva deciziei din 11 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Anatolii Coman și a fost menținută hotărârea din 30 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă:

La 21 martie 2016, Anatolii Coman a depus cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova (în continuare Ministerul Afacerilor Interne) cu privire la eliberarea carnetului de muncă cu efectuarea tuturor înscrierilor care atestă relațiile de muncă, declararea nulității absolute a ordinelor, restabilirea dreptului încălcat și repunerea în funcția ocupată, precum și încasarea salariului și a indemnizației de concediu.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a invocat că în perioada anilor 1978 – 1990 a fost angajat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, însă prin acțiunile ilegale ale pârâtului, relațiile de muncă au încetat.

Ca urmare a încetării relațiilor de muncă, a expediat în adresa Direcției Generale Resurse Umane a Ministerului Afacerilor Interne nenumărate demersuri cu solicitarea de a-i fi eliberate carnetul de muncă cu înscrierile ce

relevă activitatea în cadrul ministerului, cât și alte acte necesare pentru stabilirea dreptului la pensie, însă fără careva succes.

A menționat că la 17 august 2014 făcând cunoștință cu dosarul personal a depistat că în dosar au fost introduse acte cu conținut fals, și anume: la dosar a fost anexat Raportul întocmit de către șeful Direcției Generale Resurse Umane a Ministerului Afacerilor Interne potrivit căruia eliberarea sa din funcția deținută a avut loc din proprie dorință, la cerere depusă, însă o astfel de cerere de demisie, dânsul nu a depus niciodată.

Plus la aceasta, a mai indicat că în dosarul personal au mai fost anexate acte ce stabilesc că a fost angajat și ulterior eliberat prin ordinul angajatorului cu motivarea „nu corespunde funcției deținute” dintr-o funcție publică pe care nu a deținut-o niciodată.

De asemenea, la cercetarea dosarului a specificat că Direcția Generală Resurse Umane a Ministerului Afacerilor Interne nu l-a informat corespunzător despre restanțele salariale care au existat.

Totodată, a invocat faptul că contrar normelor legale, Direcția Generală Resurse Umane a Ministerului Afacerilor Interne nu s-a conformat solicitărilor de a efectua toate înscrierile în carnetul de muncă și nu i-a eliberat carnetul de muncă în termenele indicate de legislația în vigoare, din care considerent a solicitat eliberarea carnetului de muncă cu efectuarea tuturor înscrierilor care atestă relațiile de muncă între părțile din litigiu.

Pe parcursul examinării cauzei în fond, la 29 septembrie 2017 reclamantul a depus o cerere de chemare în judecată suplimentară, solicitând declararea nulității absolute a ordinelor nr. 144 JI/C din 29 mai 1990, nr. 253 JI/C din 23 august 1990 și nr. 281 JI/C din 24 septembrie 1990 a Ministerului Afacerilor Interne ca acte juridice ce contravin Legii, precum și restabilirea dreptului încălcat cu repunerea sa în funcția ocupată, precum și încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a salariului pentru absența forțată de la muncă.

Suplimentar, a invocat că conform ordinului nr. 144 JI/C din 29 mai 1990 dânsul a fost eliberat din funcția de Șef de direcție al miliției de urmărire penală al mun. Chișinău.

Subsidiar ordinului în cauză, pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a emis încă două ordine, și anume: ordinul nr. 253 JI/C din 23 august 1990 „Cu privire la transferul (numirea) sa în calitate de inspector în secția de poliție a raionului Octombrie, or. Chișinău” și ordinul nr. 281 JI/C din 24 septembrie 1990 „Cu privire la concedierea sa din cadrul Ministerului Afacerilor Interne din funcția deținută de inspector”.

Analizând aceste acte juridice prin prisma „Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la aplicarea de către instanța de judecată a legislației, ce reglementează nulitatea actului juridic civil nr. 1 din 7 iulie 2008” a constatat că ordinele nr. 144 JI/C din 29 mai 1990, nr. 253 JI/C din 23 august 1990 și nr. 281 JI/C din 24 septembrie 1990 a Ministerului Afacerilor Interne au fost emise cu încălcarea normelor imperative.

Cu referire la ordinul 144 JI/C din 29 mai 1990 a indicat că decizia de eliberare sa a fost emisă de o persoană neautorizată pentru asemenea acțiune - dl. Beleşchii V., or, unica persoană autorizată pentru astfel de acțiuni a fost doar conducătorul organului, A. Davîdov.

Totodată, a comunicat inexistența și lipsa documentelor invocate în ordin, fapt ce ar reprezenta voința colectivă a comisiei de atestare cu materialele atașate, referitor la încălcarea invocată, care a stat la baza deciziei de eliberare, confirmate prin semnăturile membrilor comisiei.

În continuare, a subliniat că dânsului nu numai că nu i s-a adus la cunoștință despre existența unui astfel de ordin de eliberare din funcția deținută ci și nu s-a probat încălcarea comisă, motiv pentru care solicită nulitatea absolută a acestuia, iar pretenția nominalizată în opinia sa este imprescriptibilă.

Cu referire la ilegalitatea ordinului nr. 253 JI/C din 23 august 1990, prin care a fost numit în calitate de inspector în secția de poliție Octombrie al or. Chișinău, a menționat că acesta la fel a fost emis cu încălcarea gravă a procedurii legale, iar apariția și existența acestui ordin a fost ținut în secret atât pentru reclamant cât și pentru conducerea organului de poliție. Or, numirea sa într-o altă funcție, la un alt organ al Ministerului Afacerilor Interne a fost înfăptuită fără acordul scris al său.

Referitor la ordinul nr. 281 JI/C din 24 septembrie 1990, a menționat că nici el și nici conducătorul secției de poliție nu au cunoscut de existența acestuia.

De asemenea, a relevat că pentru a camufla ilegalitățile acestor acte juridice, pârâțul Ministerul Afacerilor Interne a mai efectuat un fals, precum că la 6 septembrie 1990 dânsul s-ar fi adresat către ministrul Afacerilor Interne cu solicitarea de concediere din proprie inițiativă, fapt care însă nu a existat, iar ministrul ar fi dat acordul.

La 12 decembrie 2017, reclamantul a depus o cerere de chemare în judecată suplimentară, prin care a reiterat cererea anterioară, iar la 27 martie 2018 reclamantul a depus o altă cerere de chemare în judecată suplimentară, solicitând adițional încasarea forțată din contul Ministerului Afacerilor Interne în beneficiul său a salariului în sumă de 1190 ruble sovietice și a indemnizației de concediu anual plătit nefolosit în sumă de 368,50 ruble sovietice, iar în total 1558,50 ruble sovietice, care ținând cont de rata inflației constituie suma totală de 76 304, 16 lei.

Prin hotărârea din 30 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de Anatolii Coman a fost respinsă ca tardivă.

Prin decizia din 11 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Anatolii Coman și a fost menținută hotărârea din 30 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanțele de judecată au constatat că raporturile de muncă a reclamantului Anatolii Coman cu Ministerul Afacerilor Interne au încetat la 1 octombrie 1990, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă abia la data de 21 martie 2016, adică după mai bine de 25 de ani de la data când Anatolii Coman a fost eliberat din funcție.

Respectiv, Anatolii Coman s-a adresat cu cererea de chemare în judecată față de Ministerul Afacerilor Interne cu omiterea termenului de prescripție prevăzut atât de legislația în vigoare la momentul eliberării reclamantului din serviciu, cât și de legislația actuală în vigoare, și nu a solicitat repunerea în termen.

Argumentele lui Anatolii Coman precum că pretențiile înaintate în cadrul procesului în cauză sunt imprescriptibile, făcând trimitere la normele Codului civil și a Constituției RM, acestea au fost respinse ca neîntemeiate, or, speța dedusă judecării este guvernată de legea specială și anume Codul muncii, la caz fiind constatat un litigiu individual de muncă (vol.I,f.d.196-202,237-248).

Invocând ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, la 29 martie 2019 Anatolii Coman a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a actului judecătoresc ce constituie obiectul prezentului recurs cu remiterea cauzei la rejudecare.

În motivarea recursului s-au indicat motivele de drept și de fapt invocate în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel anexate la dosar, suplimentar invocându-se că la examinarea cauzei instanțele de judecată ierarhic inferioare neîntemeiat nu au ținut cont de faptul că pretențiile invocate în acțiunea în cauză constituie pretenții imprescriptibile și greșit au respins acțiunea ca fiind tardivă.

Totodată, instanța de apel s-a eschivat de la exercitarea obligației impusă prin lege, de înfăptuire a actului de justiție, a examinat superficial circumstanțele cauzei, nu a intrat în esența litigiului și nu a apreciat toate circumstanțele și probele existente ale cauzei, pronunțând hotărâre neîntemeiată de menținere a hotărârii instanței de fond, care la rândul său este contradictorie (vol.II,f.d.2-6).

Prin referința depusă la 26 iunie 2019, Ministerul Afacerilor Interne a solicitat ca recursul depus de Anatolii Coman să fie declarat inadmisibil, deoarece argumentele invocate în recursul enunțat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate

Prezentul litigiu a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova, care în conformitate cu art. 257 alin. (1) Cod administrativ a intrat în vigoare la 1 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în

vigoare a prezentului cod Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 a fost abrogată.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, însă rezultând din aceeași normă legală și având în vedere că prezenta procedură de contencios administrativ a fost inițiată până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, Completul va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 11 decembrie 2018 (vol.I,f.d.232), însă date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc. Astfel, recursul depus la 29 martie 2019 (vol.II,f.d.2) este în termen.

Examinând temeiurile recursului depus de Anatolii Coman în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră că recursul depus de Anatolii Coman nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul enunțat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Anatolii Coman.

În conformitate cu art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) ale Codului administrativ și art. 270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Anatolii Coman se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic